

[Ellisabeth Arnold]

særlig velbegrundet i de tilfælde, hvor det har givet adgang til en videregående uddannelse.

Andre har foreslået stopprøver som en anden måde at foretage sorteringen på. Vi synes fra radikal side, at der er meget, der taler for stopprøver. Det er i hvert fald umiddelbart mere retfærdigt. Man får bedre mulighed for at bedømme, om de studerende er egnede til det studium, de ønsker at videreføre. Men det har den ulempe, at det er meget kostbart umiddelbart at indføre det. Det betyder jo, at man skal lade alle komme ind på en uddannelse, i hvert fald det første år, inden man foretager den videre sortering. Hvis man ville begynde forfra med adgangsregulering nu, så kunne det godt være, at man havde indført stopprøverne, men det er vanskeligt at indføre, efter at det andet system har fungeret i mange år.

Der foreslås nu de såkaldte kvote 1- og kvote 2-ansøgninger, og det er vi fra radikal side tilfredse med, fordi vi mener, det giver mulighed for, at man kan kvalificere sig på anden måde end ved at have et skyhøjt studentereksameniveau.

Hvis man har en høj studentereksamen, kan man trygt søge ind gennem kvote 1, uanset om man er blevet færdig et år eller to eller fem i forvejen. Men hvis man har andre kvalifikationer, har været ude at rejse, har taget kurser og haft arbejde relevante steder, så er det naturligt, at man prøver i kvote 2. Det vil sige, at vi giver mulighed for, at der bliver en bedre kobling mellem det studium, den uddannelsessøgende ønsker, og de krav, der stilles på studiet.

Det bliver ikke lettere at komme ind på de videregående uddannelser med disse ordninger – det skal vi ikke foregøgle nogen – for der kommer ikke flere pladser alene ved, at man ændrer optagelseskriterierne. Men det er klart, at der bliver større muligheder for at få en bedre kombination af ønsker og krav, og vi skulle forhåbentlig få højere gennemførelsesprocenter og mindre frafald. Det i sig selv er en god begrundelse for at indføre et nyt system.

Som sagt er det vigtigt for os at bibeholde en form for modulopbygning, og vi er derfor tilfredse med, at det i bekendtgørelsen fra Undervisningsministeriet fastholdes, at korte og mellemlange uddannelser ikke diskvalificerer til overbygning. Det har i mange, mange år været sådan, at en sygeplejerske eller en pædagog fik mulighed for at videreuddanne sig. Jeg skal

blot minde om nyligt afdøde Jens Sigsgaard, som vi fik at vide forleden dag i radioen først var uddannet som pædagog og senere uddannede sig som psykolog. Det ville naturligvis have været et stort tab for samfundet, hvis sådan en kombination, baseret på et brændende ønske om at specialisere sig på et område, ikke havde været mulig. Den mulighed ønsker vi at bevare.

Kun i de tilfælde, hvor personer, der har gennemført en lang videregående uddannelse, ønsker en ny lang videregående uddannelse, må vi sige: Det må man reservere til personer, som ønsker at komme ind på steder, hvor der er virkelig god plads, hvor man altså ønsker at fylde pladserne op.

Der er mange problemer i de nye bacheloruddannelser, der er oprettet. Vi kan løse problemerne på kort sigt ved at sige, at hvis folks gennemførelsesprocent, folks frafaldsprocent og ønskerne om at gå videre ligner det, vi kender i dag, så har vi plads til alle, der i øvrigt passer deres studium og klarer deres eksamener på kvalificeret vis.

Skræmmebilledet er selvfølgelig: Vi opretter nye bacheloruddannelser, hvor det viser sig, at ikke alle kan få lov at gå videre, fordi der er begrænset plads. Desværre er der heller ikke noget arbejde til de nye bachelorer, fordi det kender man ikke nok til. Så står vi med det kæmpeproblem, at vi lokker så at sige, eller vi forudskikker, at der er nogle, der kan få lov at få en videregående uddannelse. Så kommer de ind og kan gennemføre den til et 3-års-trin, og så kommer de ud i arbejdsløshed og kan end ikke få lov at fortsætte bagefter. Det vil være meget uheldigt og vil skabe store problemer for de politiske beslutningstagere, som ønsker at tilgode et ønske om høj kvalitet af uddannet arbejdskraft.

Der er ingen, der har interesse i at uddanne folk, som ikke kan finde beskæftigelse på arbejdsmarkedet bagefter, og der er slet ingen interesse i at lukke deres muligheder af for at fortsætte. Det princip er tilgodeset ved oprettelsen af de nye bacheloruddannelser på humaniora og på naturvidenskab, som startede nu for et års tid siden. Vi ønsker, at dette princip skal gælde for fremtidige bacheloruddannelser også, hvis man skulle få den idé at indføre bacheloruddannelser på andre kendte kandidatuddannelser, som det er i dag.